

at hele det socialdemokratiske Parti stadig svæver i Uvidenhed i saa Henseende.

Om, hvad Regeringen anser for det første og mest afgørende Middel mod Erhvervskrisen, og om de Foranstaltninger, der med dette Formaal for Øje efter Regeringens Opfattelse bør iværksættes, har jeg bestræbt mig for umiddelbart efter Regeringens Tiltræden, i dens Programtale, at give en aaben og ærlig Meddelelse. Senere har jeg ved Finanslovens første Behandling og ved den almindelige Forhandling, der fandt Sted i Forbindelse med Forelæggelsen af Regeringens Forslag, gentaget og suppleret disse Udtalelser, og jeg tror at turde sige, at der med Hensyn til det Standpunkt, Regeringen indtager, er givet baade klar og tydelig Besked. Det er beklageligt, at Socialdemokratiet alligevel ikke synes at ville forstaa denne Tale, men jeg trøster mig da med, at ud over Landet, i alle Kredse af Befolkningen, er Talen blevet ganske godt forstaaet.

Naar mine Ord ikke formaar at bibringe Socialdemokratiet en Opfattelse af, hvad Regeringen agter at foretage sig, er det selvfølgelig kun til liden Nytte nu at gentage dem, men saa maa jeg maaske tillade mig at henvise til Regeringens *Handlinger*. Jeg sigter her til den Række af Forslag, som Regeringen har udarbejdet og fremsat for dette høje Ting, og som det nu er Rigsdagens Opgave og Ansvar at tage Stilling til. Disse Forslag, tagne under eet, gaar ud paa, at den genrejste Parikrone i størst mulig Udstrækning maa og skal respekteres i Landets offentlige Husholdning. Hvis dette ikke sker, hvis vi vedblivende vil fastholde en offentlig Økonomi, der regner med Inflationsperiodens Papirkrone, er det Regeringens bestemte Opfattelse, at saa er alle Forsøg, alt, hvad man i øvrigt kan tænke sig til Modvirkning af Erhvervskrisen og til Ophævelse af den tilstedeværende Mangel paa Beskæftigelse, i Forvejen dømt til at mislykkes, paa Forhaand haabløst. Den nuværende Tilstand, hvor de nødstedte Erhverv tvinges til at arbejde med den fuldvægtige Krone, men Statens og Kommunernes Skattebyrder fremdeles regnes i Papirkroner, er fuldkommen uholdbar. Her har Regering og Rigsdag i Fællesskab deres første Forpligtelse, hvis der overhovedet skal være Alvor i al den megen Tale om Afhjælpning af vort Lands økonomiske Vanskeligheder.

Ærede Medlemmer af det socialdemokratiske Parti havde ikke behovet at stille denne Forespørgsel, hvis de blot vilde have gjort sig bekendt med de Udtalelser, jeg tidligere har fremsat paa Regeringens Vegne,

og som Regeringen i Dag fuldt ud vedkender sig, uden at der er noget at lægge til, og uden at der er noget at trække fra. Og hvis det ikke er nok, henviser jeg til Regeringens Forslag. Der vil ærede Medlemmer af Socialdemokratiet finde Svaret.

Ordføreren for Forespørgerne (Stauning): Naar jeg før indskrænkede mig til de mest nødtørftige Bemærkninger til Begrundelse af den fremsatte Forespørgsel, var det for at undgaa enhver Antydning af at have saaret de sensible Ministre, som jo let ved en eller anden Ytring kunde have følt sig berørt, saaledes at de svarede mindre imødekommende, end jeg naturligvis maatte ønske. Desværre har dette elskværdige Træk fra min Side ikke ført til nogen Elskværdighed fra Ministrenes Side. Den højtærede Statsministers Svar var jo som Svaret i: God Dag Mand, Økseskaft. Den højtærede Statsminister erklærer, at denne Forespørgsel er overflødig, og jeg har læst det samme i Aviser i Dag. Jeg forstaaer ikke, at man i en Situation som den nuværende i Aviserne forud vil fastslaa det som overflødigt at spørge Regeringen, hvad der skal stilles op imod en Erhvervskrise, som nu har varet mange, mange Maaneder, og som ved Foraarets Indtræden viser sig med næsten 78 000 arbejdsløse. Jeg forstaaer ikke, at nogen har Lyst til paa Forhaand at erklære enhver Tale om denne Situation for overflødig.

Den højtærede Statsminister sagde i sit Svar nu, at alle ved jo, hvad Regeringen vil. Ja, jeg benægter ikke, at paa et væsentligt Omraade ved vi, hvad Regeringen vil. Men den har paataget sig en Pligt til at løse ogsaa den Krise, som er til Stede. Naar Venstre og Konservative kunde faa en Sejr den 2. December, var det, fordi Befolkningen troede paa, at disse to Partier bedre end den socialdemokratiske Regering vilde kunne bekæmpe Arbejdsløsheden og overvinde Erhvervskrisen. Dette havde de god Grund til at tro. De ventede ikke, at det udelukkende skulde være en Forringelse af Befolkningens Levevilkaar og Købeevne, som skulde være denne Regerings Indsats i en saa alvorlig Tid. Den havde Grund til at vente positive Foranstaltninger iværksat, fordi den nuværende Regerings Parti saa kategorisk afviste de Anvisninger, som den forrige Regering gav. Det er dog heldigvis efterhaanden blevet den almindelige Opfattelse, at naar man drøfter offentlige Anliggender af en saa indgribende Betydning som det, vi her staar overfor, man da til Erstatning for det, man afviser,